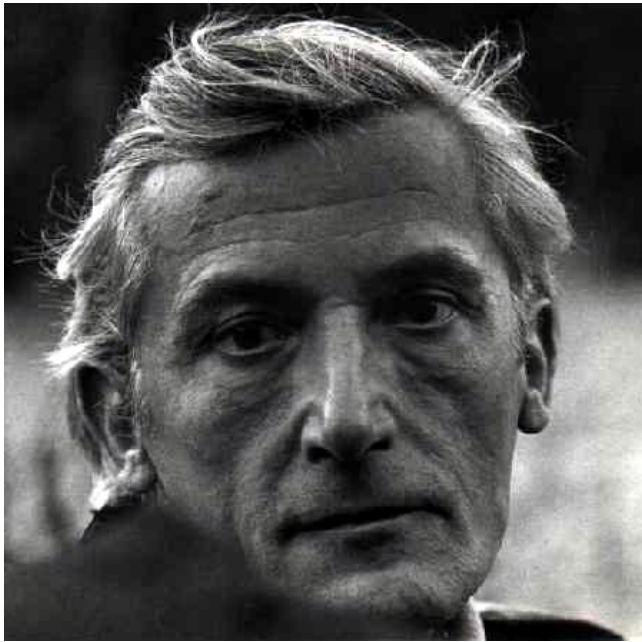

Pilinszky János, a fordító
ROBERT BURNS

Az ördög címére
(Address to the Devil)

Roppant Trónok vezérlő Fejedelme,
te vitted harcba a Szeráfokat.
MILTON

Sátán, Plutó, patás fene,
pokol cudar bakója, te,
füstös szakács, fülelj ide
a lávalángból,
elég a tűzvész-szel-tele
szakácskodásból!

Öreg Pecér, mi az neked,
miféle csip-csup élvezet,
ha rí, ha mégúgy hentereg
a magamfajta?
Elkéne már egy csöpp szünet,
hallgass szavamra!

Nagy a te híred, messze hat
roppant hatalmad és szavad;
elúnva bűzös bugyrodát,
ügetsz vidáman,
vidít a szöktető kaland

a tág világban!

Templomtetőre éhes orkán,
te prédát kergető oroszlán,
te jársz a késő-éji portyán,
s ki ott matat
a legtitkoltabb titkok fodrán,
az is te vagy!

Mesélte hajdan nagyanyám,
az ördög, úgymond, lesben áll,
romok közt, holdas éjszakán:
a néma tájban,
ki ily időben arra jár,
gonosz hívást hall.

Aztán, hogy jött a szürkület,
hallott bizony, szegény öreg,
szorult nyögést, kövér röhejt,
a kerten át,
a ház körül bozót-zörejt:
nehéz patád.

S egy szélgyötörte téli nap,
a csillaghányó menny alatt,
vacogva én is láttalak
a tó vizén;
sosem felejttem hangodat:
fűtyült a szél.

Kezem közül kihullt a bot,
szivem megállt, vadul dobolt,
midőn sűvítve, hopsza-hop,
a légen át,
már kósza lelked itt se volt,
röpült odább!

Tiéd az éjvilág, tied
a szél, a seprűnyél-sereg,
bűbáj-boszorka-mesterek,
halom banya,
dögökre szálló némberek
esküdt-hada!

Ezért temérdek zűrzavar,
ti jártok erre, héjjaraj,

ha volt, de nincs a vaj, a tej,
a jó tehén,
ti művetek, ha nem tejel,
csak teng szegény!

Az ifjú férj önérzetét:
a legjavább kis eszközét,
ti hűtitek le, éji nép,
és oly időtt,
midőn a férfi-büszkeség
legégetőbb!

S hogy tűnni kezd a téli hó,
ropog-reped a zord folyó,
alattvalód, ahány manó,
a rév előtt,
a jég alá taszítja, ó,
az átkelőt!

No meg parázna fényeid,
amint a lápot ellepik,
viháncoló lidérceid
mocsárhada!
Késő ivó, ki hisz nekik,
halál fia.

Szabadkőműves búvszavak,
ha földre vonzzák bosszudat,
hogymeg ne leld, habos harag,
fülön ne csípd:
közel kakasszó menti csak
testvéreink!

Szerelmünk első hajnalán,
az Éden-kertben hajdanán,
hogymeg bekelt az ifjú pár
a friss gyepen,
a föld virágos vánkosán
heverve el:

csalárdul rejtve rangodat,
besurrantál a fák alatt,
hogymeg rászédvén a földi fajt,
- kísérenj átók! -
örök romok közé taszajtsd
a szűz világot.

Teremtő isten, hogy zihált,
rémüldözött a társaság,
a nyílt színen korompofád
hogy megjelent!
De mind között a legfurább
a Jób-eset.

Szemétre vetve élt szegény,
rüh ette és lobos fekély,
hogy azt se tudva, hal vagy él,
a néma Jób,
szitokra kelt a hú erény;
rossz tréfa volt!

De felsorolni nem lehet
megannyi léha ötleted,
ki gyógyi azt, miféle nyelv,
se rím, se próza,
nem állja cifra versenyed
poéta tolla!

Te persze jót mulatsz; beszélj,
no csak fecsegj, locsogj szegény,
kerülsz te még, kerülsz eléem,
számítgatod;
de száz pokol tűzéből én
kilábalok.

És ezzel végzem is; koma,
javulj, javulj meg cimbora,
ki tudja, eshetik csoda,
van tán remény?
De míg tanyád ily mostoha,
csak szánlak én!